

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Bystřické
a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobce: **I. K.**
zastoupený advokátkou Mgr. Pavlínou Zámečnickovou
sídlem Příkop 8, 602 00 Brno

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 2. 2017, č. j. MV-112525-4/SO-2014

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo vnitra“) ze dne 24. 6. 2014, č. j. OAM-35988-41/DP-2013. Tímto rozhodnutím ministerstvo vnitra zamítlo

žádost žalobce o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání, a to dle § 45 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobce na území.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhuje, aby krajský soud rozhodnutí žalované zrušil.
3. Žalobce uvádí, že byl přímo zkrácen rozhodnutím žalované na svých právech, neboť žalovaná nevycházela ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci, nezjistila přesně a úplně skutkový stav a celkově se tak nezabývala žádostí žalobce o povolení dlouhodobého pobytu svědomitě a odpovědně, přičemž při svém rozhodování dospěla k nesprávným zjištěním a nesprávným právním závěrům. Ve vztahu k důvodu pro zamítnutí žádosti o povolení dlouhodobého pobytu žalobce uvádí, že se správní orgány dostatečně nezabývaly mírou závažnosti překážky pro pobyt žalobce na území České republiky, neboť se nezabývaly skutečností, že i kdyby docházelo ze strany žalobce k neplnění účelu povolení k dlouhodobému pobytu, pak se tak dělo pouze po určitou část doby pobytu žalobce na území České republiky. Poslední platné povolení k dlouhodobému pobytu bylo žalobci uděleno s platností od 18. 7. 2011 do 17. 7. 2013. Vzhledem k tomu, že žalobce do dnešního dne plní účel povolení k dlouhodobému pobytu, přičemž mu svědčí fikce povolení k pobytu, nelze tvrdit, že žalobce neplnil účel povolení k pobytu po převážnou dobu, jak je vyžadováno judikaturou Nejvyššího správního soudu pro to, aby mohlo být neplnění účelu pobytu shledáno jako závažná překážka k udělení povolení k pobytu. Žalobce má rovněž za to, že správní orgány, zejména žalovaná, měly při svém rozhodování zohlednit, že od doby, kdy žalobce dle názoru správních orgánů neměl plnit účel povolení k pobytu, uplynuly již tři roky, přičemž s ohledem na časový rozestup mezi tvrzeným neplněním účelu pobytu a vydáním rozhodnutí žalované již rozhodnutí správních orgánů ztrácí smysl a význam.
4. V podání ze dne 29. 3. 2017 žalobce doplňuje, že žalobce v době provádění výsledku dostatečně neovládal český jazyk, a spoléhal se tak na tvrzení, obsažené v předvolání k výsledku, že v takovém případě mu bude, neobstará-li si tlumočníka sám, tlumočník zajištěn správním orgánem prvního stupně, případně že výslech bude odložen a bude nařízen nový termín s tlumočníkem. Před výsledkem již totiž žalobce o možnosti využití tlumočníka poučen nebyl. Z tohoto důvodu je protokol o výsledku potřeba považovat za důkaz nepoužitelný, neboť žalobce nebyl bezprostředně před výsledkem poučen o právu na tlumočníka a správní orgány obou stupňů k němu neměly při svém rozhodování přihlížet. Na základě takto provedeného dokazování dle žalobce nelze dojít k závěru, že žalobce neplnil předchozí účel povolení k dlouhodobému pobytu. Žalobce dále namítá, že jak v době vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tak v době vydání napadeného rozhodnutí byl žalobce osobou samostatně výdělečně činnou, jak vyplývá z živnostenského listu žalobce. Správní orgány postupovaly v řízení nesprávně, když nehodnotily skutkový stav, aktuální v době vydání napadeného rozhodnutí. Žalobce poukazuje na skutečnost, že v době vydání napadeného rozhodnutí plnil účel povolení k pobytu i účel požadovaného nového povolení k pobytu. Dle žalobce, i kdyby

nevykonával činnost jednatele ve společnosti MIRAX GROUP s. r. o., stále plnil účel povolení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání, neboť v době od 26. 2. 2014 podnikal jako osoba samostatně výdělečně činná.

III. Vyjádření žalované

5. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvádí, že skutkový stav a průběh správního řízení je dostatečně popsán v žalobou napadeném rozhodnutí. Dle žalované pak bylo bez důvodných pochybností zjištěno, že v období od 18. 7. 2011 do 24. 6. 2014 žalobce neplnil účel, na základě kterého mu bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu, což lze považovat za jinou závažnou překážku pobytu cizince na území České republiky. K poučení žalobce o jeho procesních právech žalovaná uvádí, že ten byl poučen v souladu se zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“). V poučení o výsledku účastníka řízení ze dne 16. 5. 2014 žalobce mj. vyjádřil souhlas s tím, aby byl výslech veden v českém jazyce. Z výsledku navíc vyplývá, že žalobce v době jeho provádění pobýval čtyři roky na území České republiky, a jeho znalost českého jazyka je k provedení výsledku dostačující.
6. Ve vztahu k rozhodnému období pro posouzení délky neplnění účelu dlouhodobého pobytu ze strany žalobce žalovaná konstatuje, že od začátku platnosti posledního povolení k dlouhodobému pobytu do doby vydání napadeného rozhodnutí uplynulo celkem 67 měsíců, z toho v délce 35 měsíců, tedy od počátku platnosti posledního povolení k dlouhodobému pobytu do vydání rozhodnutí správního orgánu bylo správním orgánem prvního stupně prokázáno neplnění účelu dlouhodobého pobytu žalobcem. V ostatním se žalovaná odkázala na napadené rozhodnutí a navrhuje, aby krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Ústní jednání konané dne 14. 5. 2019

7. Při ústním jednání účastníci setrvali na svých tvrzeních již dříve písemně uplatněných v žalobě, ve vyjádření k žalobě, resp. v replice k těmto vyjádřením.
8. Krajský soud následně při jednání provedl žalobcem navržený důkaz výpisem z veřejné části Živnostenského rejstříku, týkajícího se osoby žalobce.

V. Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalované, jakož i předcházející rozhodnutí ministerstva vnitra, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
10. Obsah žalobních námitek a tedy i podstatu nyní projednávané věci tvoří věcná polemika žalobce se závěry ministerstva vnitra a žalované, na jejichž základě byla zamítnuta jeho žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání.
11. Dle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „*musí cizinec, který hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, požádat ministerstvo vnitra o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu.*“ Na povolení k dlouhodobému pobytu se ustanovení § 56 vztahuje obdobně. Dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3,

ministerstvo vnitra cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo „je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.“

12. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce dne 10. 7. 2013 podal žádost o nové povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání dle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, jež mělo nahradit po uplynutí jeho platnosti stávající povolení k dlouhodobému pobytu, které bylo žalobci uděleno na období od 18. 7. 2011 do 17. 7. 2013 za účelem podnikání, konkrétně účasti v právnické osobě ve funkci jednatele společnosti MIRAX GROUP s. r. o. Z Cizineckého informačního systému ministerstvo vnitra zjistilo, že žalobce na území České republiky pobýval od 15. 5. 2009 nejprve na základě dlouhodobého víza uděleného za účelem zaměstnání s platností do 31. 10. 2009 a posléze na základě povolení k dlouhodobému pobytu (vydaného pro tentýž účel) s platností od 1. 11. 2009 do 30. 4. 2011. Součástí předmětné žádosti žalobce bylo i povolení Úřadu práce České republiky – krajská pobočka pro hlavní město Prahu k zaměstnání žalobce u společnosti MOCSTAV s. r. o., IČO 24677485, v pracovním zařazení „*dělníci v oblasti výstavby budov*“. Za účelem zjištění stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, zejména za účelem ověření, zda žalobce skutečně pracuje v Praze, když trvalý pobyt má nahlášen ve Velkém Meziříčí, resp. zda skutečně bydlí ve Velkém Meziříčí, předvolalo ministerstvo vnitra žalobce k výsledku na den 16. 5. 2014. Při výsledku žalobce uvedl, že žádá o pobyt za účelem podnikání, má povolení od úřadu práce a pracuje na živnostenský list. Od poloviny roku 2012 do konce roku 2013 pracoval u firmy Bulding ve Velkém Meziříčí, kde měl povolenku do práce. Společnost MOCSTAV s. r. o. neznal a uvedl, že nepracuje pro tuto společnost, ale pro společnost MIRAX GROUP s. r. o. Žalobce dále uvedl, že měl u společnosti MIRAX GROUP s. r. o. povolení do práce. O činnosti jednatele ani činnosti společnosti MIRAX GROUP s. r. o. žalobce v podstatě nic nevěděl, jelikož nevěděl ani o tom, že byl v obchodním rejstříku veden jako jednatel této společnosti. Stejně tak nevěděl, zda někomu dával plnou moc, aby za něj jednal ve vztahu k této společnosti, a uvedl, že za tuto společnost nikdy nepodepsal žádnou smlouvu, neznal personální složení této společnosti ani u které banky má tato společnost založen podnikatelský účet a zda má s k tomuto účtu dispoziční oprávnění.
13. Pokud žalobce zpochybňuje použitelnost tohoto výsledku jako důkazního prostředku, neboť žalobce nebyl poučen o svém právu na tlumočníka, krajský soud konstatuje, že o tomto právu byl žalobce upozorněn v předvolání k výsledku ze dne 27. 3. 2014, přičemž v protokolu o výsledku ze dne 16. 5. 2014 je uvedeno, že žalobce souhlasí s provedením výsledku v českém jazyce. Za tohoto předpokladu dle krajského soudu není dána podmínka pro stanovení tlumočníka, neboť žalobce byl poučen o jeho právu na tlumočníka již v předvolání k výsledku, čímž ministerstvo vnitra splnilo svou povinnost ve smyslu § 4 odst. 2 správního řádu, a zároveň žalobce neprohlásil, že neovládá český jazyk, což je podmínkou pro uplatnění práva na tlumočníka ve smyslu § 16 odst. 3 správního řádu. Zákon přitom nestanovuje správním orgánem povinnost poučit účastníky řízení o jejich právu na tlumočníka bezprostředně před učiněním úkonu ve správním řízení. V takovém případě krajský soud neshledává důvod, proč by protokol o výsledku žalobce ze dne 16. 5. 2014 nemohl být použitelným důkazem v řízení o žádosti o povolení dlouhodobého pobytu. Tuto námitku žalobce proto krajský soud shledává nedůvodnou.
14. Nedůvodnou shledává krajský soud také žalobní námitku, že žalobce plnil účel pobytu na území, neboť v době vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i v době vydání napadeného rozhodnutí byl osobou samostatně výdělečně činnou. K tomu krajský soud

podotýká, že při rozhodování o žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu posuzuje ministerstvo vnitra mj. i to, zda neexistuje jiná závažná překážka pro povolení dlouhodobého pobytu ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, za kterou již judikatura správních soudů dovodila i neplnění účelu předchozího povoleného pobytu po převážnou část tohoto období (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016, č. j. 7 Azs 313/2015-35, rozhodnutí správních soudů jsou rovněž dostupná na www.nssoud.cz). Předchozí pobyt měl žalobce povolen od 18. 7. 2011 do 17. 7. 2013, a to pro účely podnikání účasti v právnické osobě. Z protokolu z výsledku žalobce ze dne 16. 5. 2014 vyplývá, že žalobce vůbec netušil o tom, že by měl být jednatelem společnosti MIRAX GROUP s. r. o., ačkoliv v obchodním rejstříku jako jednatel této společnosti, která měla dle rozhodného výpisu z obchodního rejstříku 26 jednatelů a jediného společníka, byl zapsán od 1. 2. 2011 do 12. 12. 2013, tedy v průběhu celého předchozího období povoleného pobytu. Krajský soud po seznámení se s obsahem právního spisu nemá pochybnosti o tom, že žalobce nevykonával činnost jednatele společnosti MIRAX GROUP s. r. o., neboť o této společnosti či o povinnostech jednatele neměl žádné znalosti, sám skutečnost, že by byl jednatelem společnosti MIRAX GROUP s. r. o. popřel a navíc uvedl, že v předmětném období měl vykonávat činnost pro společnost MIRAX GROUP s.r.o., resp. pro společnost Bulding, jako zaměstnanec.

15. Co se týče argumentace žalobce, že vykonává od 26. 2. 2014 činnost jako osoba samostatně výdělečně činná, je zřejmé, že tento argument nemůže obstát, neboť živnostenské oprávnění bylo žalobci uděleno jednak až po skončení předchozího období povoleného pobytu, tedy v době, kdy se nacházel žalobce již v tzv. fikci povolení pobytu ve smyslu § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, jednak od udělení živnostenského oprávnění žalobci do vydání rozhodnutí ministerstva vnitra uběhly pouze 4 měsíce, což zcela jistě nelze považovat za vykonávání účelu pobytu po převážnou část předchozího období povoleného pobytu, nehledě na skutečnost, že ministerstvo vnitra se nezabývalo skutečností, zda kromě formálního zápisu do živnostenského rejstříku žalobce materiálně naplňoval činnost podnikání, a tedy i účel pobytu. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81) přitom vyplývá, že plněním účelu, pro který bylo vízum uděleno, je ve smyslu § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, nutno v případě, že vízum bylo uděleno za účelem podnikání, rozumět faktické vykonávání podnikatelské činnosti; nestačí mít pouhé oprávnění podnikat (např. mít živnostenské oprávnění), není-li podnikatelská činnost fakticky vykonávána. I v nynějším případě proto krajský soud má za to, že pro posouzení, zda cizinec v době pobytu na území plnil povolený účel či nikoliv, je tedy rozhodující, jakou činnost cizinec fakticky vykonával a nikoli zda disponuje živnostenským oprávněním či nikoliv. I kdyby tedy žalobce v době povoleného dlouhodobého pobytu disponoval živnostenským oprávněním, tato skutečnost nemůže mít sama o sobě na zjištěný skutkový stav žádný vliv.
16. Pokud jde o námitku žalobce, že správní orgány dostatečně nehodnotily závažnost pochybení žalobce, pokud by bylo přistoupeno na tvrzení, že žalobce skutečně neplnil účel pobytu, k tomu krajský soud v první řadě podotýká, že ministerstvo vnitra ve svém rozhodnutí uvedlo, že závažnost jednání žalobce shledává mj. i ve snaze porušovat či obcházet svým jednáním právní řád České republiky, a že závažnost jednání posuzuje i s ohledem na skutečnost, že neplnění účelu předchozího pobytu je důvodem pro zrušení dlouhodobého pobytu ve smyslu § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Takové zhodnocení závažnosti jednání žalobce považuje krajský soud za dostatečné, a to i s odkazem na již výše citované rozsudky správních soudů, dle kterých již je judikováno, že

neplnění účelu předchozího pobytu alespoň po jeho převážnou část lze považovat za jinou závažnou překážku k povolení dlouhodobého pobytu ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Co se týče námitky žalobce, že za rozhodné období je potřeba považovat období od povolení dlouhodobého pobytu do právní moci rozhodnutí o žádosti o nové povolení k pobytu na základě fikce povolení k pobytu, v tomto případě se krajský soud s žalobcem shoduje v tom, že z judikatury správních soudů takový právní názor opravdu vyplývá, současně však poukazuje na žalovanou konstatovanou skutečnost, že žalobce z celkového období od 18. 7. 2011 do vydání napadeného rozhodnutí, tedy do 21. 2. 2017, což je období necelých 67 měsíců, prokazatelně neplnil účel povolení k dlouhodobému pobytu přinejmenším od 18. 7. 2011 do 25. 2. 2014 (nikoliv do 24. 6. 2014, jak mylně uvedla žalovaná, neboť 26. 2. 2014 bylo žalobci vydáno živnostenské oprávnění a také k tomuto datu uzavřel se společností MIRAX GROUP s. r. o. smlouvu o dílo), tedy po dobu 31 měsíců, tedy téměř polovinu celkového období povoleného pobytu včetně období fikce povolení, a to pouze za předpokladu, že by žalobcem bylo skutečně prokázáno, že po celou dobu od 26. 2. 2014 do vydání napadeného rozhodnutí vykonával podnikatelskou činnost. Tak dlouhé období, s důrazem i na skutečnost, že žalobce mohl reálně začít vykonávat podnikatelskou činnost až v období fikce povolení dlouhodobého pobytu, lze dle krajského soudu považovat zcela legitimně za období, které zakládá jinou závažnou překážku pro povolení pobytu ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.

17. Nadto krajský soud podotýká, že žalované ani nelze vyčítat, že nezkoumala, zda žalobce plnil účel povolení k pobytu po dobu fikce povolení k pobytu od obdržení živnostenského oprávnění, neboť žalobce v odvolacím řízení nevznesl žádné relevantní námitky, v čem spatřuje nesprávnost či nezákonnost rozhodnutí ministerstva vnitra, neboť podal toliko tzv. blanketní odvolání, které ani přes výzvu k odstranění vad odvolání nedoplnil.
18. Krajský soud se neztotožňuje ani s námitkou, že žalovaná nevzala v potaz možný zásah do soukromých a rodinných vazeb žalobce, neboť i tuto okolnost vzala do úvahy, přičemž shledala neexistenci vazeb, které by způsobily nepřiměřenost rozhodnutí ministerstva vnitra, neboť z výsledku ze dne 16. 5. 2014 vyplývá, že žalobce rodinu na území České republiky nemá, pročež nelze uvažovat o zásahu do vazeb rodinných, a další vazby žalobce na území České republiky v řízení před správními orgány nevyplynuly. Ani tuto námitku proto krajský soud neshledává důvodnou.

VI. Závěr a náklady řízení

19. Krajský soud proto s ohledem na výše uvedenou žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
20. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, pročež mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 14. května 2019

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu